

Asirska Crkva

Asirska stara istočna Crkva, jedina nestorijanska, također stupa u dijalog s Katoličkom Crkvom. Sama živi u teškim prilikama pa je tako i njezin dijalog dosta skučen, ali srdačan. Na trećem zasjedanju 2. vatikanskog sabora nalaze se i asirski promatrači: quashisha Isaac Rehana i Georges Lamsa. Pred polazak u Tursku 25. VII 1967. papa je brzojavno obavijestio poglavara asirske Crkve. Na carigradskom uzletištu papu je dočekaao i asirski horepiskop Samuel Ezber. A uvečer istoga dana papa je u apostolskoj nuncijaturi primio delegaciju asirske zajednice. Predvodio ju je horepiskop Samuel Ezber, a došla je iz Mardina. Pavao VI. poklonio je članovima delegacije spomen-medalje svoga susreta s Atenagorom.

EKUMENIZAM U SADAŠNJEM ČASU

Lazar Babić

Ekumenizam nije izvan našega doseg. Možemo reći bez pretjeravanja da je Kristova Crkva po svojoj prirodi upravljena na širenje po cijelom svijetu, to znači da je ekumenska.

Međutim, ekumenski su putovi, poslije raznih čudnih i neshvatljivih razloga, ponovno zatrpani i zakršćeni. Nešto stoji na putu, netko smeta i koristi stare nesloge kršćana. Mnogi se u Crkvi natječu ne u prizivanju Milosti Božje nego u mudrovanju i raznim tumačenjima pojedinih povišesnih događaja, koji po mjerilima Kristovim ništa ne znače, a za ljude su neoprostiv grijeh. Pojavljuju se i na Istoku i na Zapadu razne knjige u kojima se samo konstatira sadašnje stanje u ekumenskom pokretu, ali se ne poduzimlju temeljne duhovne mjere u nadilaženju bolesnog stanja među kršćanima u cilju ostvarenja ekumenskog pothvata u svijetu.

Tko se duboko zamisli nad tom tragedijom naših odnosa u Crkvi, taj odmah dolazi do neugodnih spoznaja: da se ljudi ponašaju u Crkvi tako kao da ne vjeruju u Boga, kao da je kršćanska nauka plod ljudskog umovanja. Nedavno je objavljena jedna knjiga grčkog arhimandrita Haralampiosa: *Ekumenizam bez maske*. Tu se tvrdi »da postoje tri shvaćanja ekumenizma kao što postoje tri kršćanstva, tri eklezijalne samosvijesti«. Pravoslavni smatraju da je njihova Crkva »Una Sancta« i da je ekumenizam ili ekumenizam isto što i širenje pravoslavno-katoličke crkve po cijelom svijetu. Rimokatolici to isto misle o sebi i o svojoj Crkvi. Protestanti, koji ne vjeruju u Crkvu kao vidljivu Božansku Ustavu, žele da na temelju dogmatskog minimuma izrade jednu ekumensku konfederaciju svih crkvenih zajednica s centrom u Ženevi (»dolarski ekumenizam«).

Protestantski relativizam u ekleziologiji privlačan je za mnoge racionalistički usmjerene umove. Oni su spremni na kompromise i nagodbe, čak i na području dogmi. Takvi ekumenisti ne osjećaju potrebu da se dođe najprije do jedinstva u vjeri, u dogmama, nego naglašavaju jedinstvo akcije svih kršćana na polju društvene i dobrotvorne djelatnosti.

Do jedinstva svih kršćana može doći tek onda kada u prvom redu naši bogoslovi budu shvatili kroz vjeru u Krista i njegovu Muku da je to stradanje radi nas, radi našega spasenja. Tko pred Kristovim križem klekne u vrijeme naših ljudskih mudrovanja — taj će osjetiti kako Sveti Križ ukida i sječe sve misli o našim razlikama. Upijajući pogled naših očiju u životvorno Raspelo bit će ozdravljeno cijelo naše biće i mi ćemo se toga časa osjetiti ujedinjeni u Bogu; sve će ljudsko prestati i sve ćemo moći u Isusu Kristu koji nas krijepi.

Ovo se carstvo, to jest ekumensko jedinstvo mora sastojati ne samo u tome da mi jednako mislimo o Bogu i da se jednako krstimo; naša je veza mnogo dublja i čvršća. Krist Gospodin se sjedinjuje u nama sa svojim duhovnim bratstvom vezama takve izuzetne ljubavi kakva je u ljubavi zaručnice prema zaručniku opjevana u *Pjesmi nad pjesmama* i u *Apokalipsi*. On, Gospodin, zahtjeva naše unutrašnje pristajanje, naše suobličenje (II Sol 3, 9) njegovu razumu, njegovu životu i njegovu učenju — isto onako kao što je sličan organski sastav loze sastavu čokota (Iv, 15). Ovdje se navješta smrt grijehu. Ta će nam riječ olakšati razumijevanje Golgotске žrtve, koja je osnovni temelj za ujedinjenje svih ljudi.

Treba tražiti ključeve za pravilne odgovore na mnoga pitanja koja nam stoje na putu. Piše se i tvrdi u svijetu o sadašnjem razvoju ekumenizma na razne načine. Autor nebeske povijesti točno zna o čemu se tu radi i što se sve čini. I zemaljska Crkva zna što se tu sve radi, samo sada nije vrijeme da se o tome govori. Od mnogih se događaja valja vremenski odmaknuti da bi se oni bolje uočili i vidjeli, kao što se od visoke planine treba udaljiti ili barem stati u podnožje da bi se njezina visina i veličina bolje vidjele.

Mora se sigurno reći da u ovom našem svjetskom konglomeratu često nalazimo opravdanje i izgovor za našu uspavanost i neaktivnost na ekumenskom polju rada čiju stagnaciju pomalo prati i strah. Mnogi često smatraju da moraju primiti uputstva za ekumenski rad, a drugi da već imaju dovoljne ekumenske kontakte. To je sve pogrešno, jer je ekumenizam trajna danonoćna molitva i rad. A tko treba da nam dade uputstva za naše iskrene molitve?

Stoga možemo slobodno kazati da smo i mi — ovakvi kakvi smo — uza sve druge teškoće i smetnje u ovome svijetu, koje stoje na putu današnjem svjetskom ekumenizmu — jedna smetnja da se ekumenizam pojavi kao opća kozmička snaga protiv svega onoga što smeta i nama u svijetu i svijetu oko nas da ostvarimo ekumensko jedinstvo.

Postoje, dakako, i drugi faktori i smetnje, ali postoji i nešto što bismo mi kao apostolski sljedbenici morali svladati i nadvladati.